

wõttis siis Karl Weidner nõuaks, tööd ja walitsust oma wäsinud õlade pealt nooremate õlade peale laduda. Seda tegi tema aga targu ja ettewaatlikult, ja kui tema la majapidamist Emili kätte andis, siis pidas tema ikka poega niipalju oma käre all, et see mida tarwitas tema oma oli ja et temal ei kulunud poja laua raasutestega leppida.

Kui wanal mehel enam tarwis ei läinud wara ja hilja tassitada, siis langes tema nähtawalt kofku, nagu wana riietapuu, mida enam ei liigutata ja milles kõik tolmub ja roostetab. Kuida tolm ja rooste rauda sööwad, nenda sööb tööta elu rammu. — Wanale tuliwad lord korralt mõteted surma peale. Tema oli elust tüdinenu. — Selle kõrwa tuliwad Ernsti üle ikka pahemad ja pahemad sõnumid. Tema oli nii kaugele langenud, et kerjamisele weel aga üks samm puudus; omaft naesest oli tema juba ammu lahkunud. „See on nael minu surmufirstu külges,“ ütles Karl Weidner paha silmaga. Pärandus, mida Ernst lord oodata wõis, oli juba ammu wälja wõetud ja pillatud, nüüd seisis Emil selle wasta, et wend weel midagi saaks. „See on raha sõnniku peale wiskama, isa,“ ütles tema, kui Ernst midagi päris. Aga temal ei olnudki waja selle wasta seista. Oli isa pea lõwa, siis oli tema läbi weel lõwem, kui tema seda lord nõuaks wõttis.

Mis aga la aastate jookkus Weidneride majades juhtus, — kas peeti pulmi ehk sündis üks laps, ehk kas lanti kedagi kitsas kirstus wälja siritu aida, — see ei muutnud wendade wahel midagi. Mis oli Karlil sellega tegemist, kui Eduardi majasse rööm astus, mis puntus see Eduardi külge, kui Karli lähel mure aset wõttis? — Lapsed siinpool ja sealpool ei olnud iialgi üksteisega tegemist teinud.

Seal langes raske haigus Karli peale ja firutas teda süngi, ja wana mees tundis, et tema sealt iialgi enam ei saa üles tõusma, et tema ennast pidi lahukumise wasta walmistama. — Siiski sai tema weel lord wihaseks, kui Emil rääkis, et Ernst tulnud olla, enam kerjaja kui korralise mehe sarnane, ja isaga wägise kofku saada tahta.

„Mina ei taha teda näha!“ hüüdis wana, — „tema ei pia minu surma raskemaks tegema, teda ei kihuta armastus, waid ahnus, — mitte ühtigi ei pia tema saama, tema pärandus on juba ammu pillatud.“

Waljumast weel kui isa rääkinud, kuulutas Emil ukse taga seiswa kerjaja-sarnatse perepojale seda otsust, ja needes läks see ära, kes juba nii sügawast langenud oli, et temal kui põllu-kodaniku pojalt häbi ei olnud, ennast kalfudes omas isalinnas näidata.